
Učedník – Zjevení démona

Arktur se vtiskl hlouběji do stínu pokrývajícího část stáje, aby tam vyčkal nejhlubší noci. Povyk z vedlejší hospody ztichl v nepřiliš hlasité mumlání, ale zatím by nebylo bezpečné vycházet ven.

Jestli půjde všechno tak, jak měl v plánu, jeho pán brzy udeří do zvonu, aby ohlásil půlnoc a dal svým zákazníkům na vědomí, že se mají vydat na opileckou pouť k domovům; těm šťastnějším stačilo jen vyškrábat se do pokojů v patře nad lokálem. Teprve potom může Arktur udělat, co zamýšlí.

Na tomto plánu pracuje už deset let – téměř dvě třetiny svého mladého života. Unikne všemu tomu bití, nekonečným hodinám dřiny a nuznému jídlu, které je jeho jedinou odměnou.

U sirotka jako Arktur se hodnota člověka posuzovala spíš podle množství odvedené práce než podle jeho povahy. Vůl funicí ve stání vedle něho byl krmenný lépe než on, protože pán za něho koneckonců zaplatil několikrát víc než za Arktura, když si ho bral z místního sirotčince. Sirotek měl menší cenu než tažné zvíře.

Zahlaholil zvon a vytrhl Arktura ze zamyšlení. Zavrzaly dveře taverny a skřípění štěrku na cestě provázelo odchod opilých hostů, jejichž vzdalující se hrubý smích zvolna slábl, až celé okolí znovu ztichlo. I tak uplynulo ještě plných deset minut, než se Arktur vysoukal ze stínu a s úlevou se nadechl nočního vzduchu ve stáji. Urovnal si vak na zádech a zapřemýšlel, zda v něm má všechno, co potřebuje.

Uniknout není tak jednoduché jako jenom utéct, o čemž se sám trpce předsvědčil. Než ho prodali hostinskému, víckrát zažil, že se děti rozhodly utéct ze sirotčince. Vždycky se po několika dnech vrátily vyhladovělé a zbité, někdy ještě v horším stavu.

Vychrtlé a nevzdělané děti nikde nenašly žádnou práci ani neměly kam jít. Arktur věděl, že kdyby utekl jen tak bez přípravy, skončil by jako žebráček žadonící o kus žvance, a nakonec by se vrátil s prosíkem k hospodskému. A s největší pravděpodobností by ho pán poslal zpátky do sirotčince. Zpět do pekla na zemi.

Arktur poklekl do slámy a znovu zkontroloval obsah svého vaku. Dvaáčtyřicet šilinků – jeho celoživotní úspory ze spropitného, nalezených mincí a milodarů. S nimi může několik týdnů vydržet, než si najde nový zdroj příjmů. Huňatá kožešina, kterou zahodil projíždějící obchodník kvůli skvrně od vína, jež ji znehodnotila zrovna uprostřed, ale která se Arkturovi náramně hodila – když by musel přenocovat venku, alespoň nezmrzne. Dále měl zubatý nůž, který s velkým rizikem ukradl v kuchyni hostince. Jako zbraň proti lupičům by neobstál, ale přece jen mu dodával klidu. Dvě svíčky, kus chleba, solené vepřové a pár kousků náhradního oblečení, nic víc. Ale dost na to, aby se pokusil využít příležitosti.

Ze tmy zaznělo koňské zarehtání, jež mu připomnělo, proč si vybral právě tuhle noc. Nabízela se mu možnost, jaká se dosud nenaskytla. Teprve před několika hodinami dorazil do taverny mladý šlechtic, vyčerpaný po celodenní cestě. Ani se neobtěžoval vytáhnout věci ze sedlových brašen, prostě jen pohrdavě hodil otěže Arkturovi a odvěkl se do hostince, aby si zaplatil pokoj na noc. Choval se k němu hrubě, a tak se Arktur cítil jen trochu provinile při vědomí, že toho mladíka okrade.

Věděl, kam má šlechtic namířeno. Když mladí urozcenci dorostou do určitého věku, odcházejí na Vokanskou akademii, aby se tam učili umění přivolávat demony. Akademie se nacházela daleko, až u hlavního města Corcilla, na opačné straně hominské říše. Při troše štěstí by sedlové brašny mohly obsahovat všechno, co by se Arkturovi hodilo na dalekou cestu, nemluvě o tom, že bohatý mladý šlechtic zřejmě vlastní velmi cenné věci.

Připlížil se ke koni a zamlaskal jazykem, aby ho uklidnil. Jako čeledín ze stáje věděl, jak se na koně musí. Tenhle nebyl v ničem jiný než ostatní a rejdlil mu čumákem v dlani, jako by tam hledal nějaký pamlssek. Pohladil ho po nozdrách, odepnul sedlové brašny a nechal je spadnout na zem.

Arktur prohledal všechny kapsy v zavazadlech a ke svému zklamání zjistil, že jsou vesměs prázdné. Žádný div, že si šlechtic brašen příliš nevěšimal.

A přece kuň mladého urozcence měl ohromnou cenu. Stájí prošla řada koní, ale tento nádherný hřebec měl dlouhé nohy, svalnaté kyčle a jasné, inteligent-

ní oči. Ten by dokázal ujet každému jezdcí, který by se ho vydal pronásledovat, ať by to byli zloději, lupiči, nebo i pinkertoni, jak se nazývala hominská policie. Celkem se vědělo, že pinkertoni honí i uprchlé sirotky, když jim za to kyne dost vysoká odměna.

Arktur šátral v poslední kapse a usmál se, když prsty narazil na jakýsi pevný předmět. V šeru tmavě stáje bylo sotva vidět, ale na omak soudil, že je to stočený kus kůže. Roztáhl ho na podlaze a prsty nahmatal svitek, který se skrýval v koženém obalu.

Děravou střechou se dovnitř prodral úzký paprsek měsíčního světla, v němž Arktur poznal, že na kusu papíru jsou černým inkoustem napsána nějaká písmena. Pozvedl jej ke světlu a zkoumal nápis podrobněji.

Ještě nedávno uměl sotva číst, protože jeho vzdělání se omezilo na jeden rok učení v sirotčinci. Naštěstí se mu celkem často dařilo přivlastnit si knihy, které nechali hosté na pokojích, a tak se během let ve čtení zdokonalil. Teď dokázal číst líp než většina obyvatel Homina, ale pořád ještě musel číst nahlas.

„Do rah lo fah lo go...“ Šeptem předčítal zmatené slabiky. Vůbec mu to nedávalo smysl, ale nedokázal přestat a nemohl od písmen odtrhnout oči. Jak polohlasem četl, tělem se mu šířil zvláště povědomý pocit, jenž začal jako tupé omámení a s každou hláskou, která mu splynula z jazyka, postupně sílil. Šero ve stáji se projasnilo a všechny barvy se zvýraznily.

„Sai lo go mai nei go...“ Slůvka téměř vrněla, zrak mu ubíhal po řádcích sem a tam, jako by si oči dělaly, co chtěly.

Srdce se mu rozbušilo. Arktur cítil, že se v něm něco zavrtělo. Ve tmě stáje cosi zablikalo. Rozvinutý kus kůže u jeho nohou zasvítit fialovým světlem, které na jeho povrchu vykreslilo nějaké vzory. Koutkem oka rozlišil podobu pentagramu, a u každého vrcholu pětícípé hvězdy se mihotal jakýsi symbol. Zářivá kresba tepala srdečním rytmem a pulzy provázelo tiché hučení.

Jakmile dočetl poslední řádek svitku, objevila se ve vzduchu světelná kulička a narostla v jiskřivou kouli, jejíž světlo mu hrozilo vypálit oči. Luplo mu v uších, protože hučení přešlo v ryk a ten ještě každou vteřinou sílil.

Arktur vyslovil poslední slabiky, pak odtrhl oči od svitku, vrhl se k zemi a připlácl si dlaně na uši. Cítil, jak ho zaplavuje sálavé horko, jako kdyby ležel vedle ohromné vaty. A pak zčistajasna Arkturův svět zmrtvěl.

Naprosté ticho zavalilo stáj jako těžký plášť a narušovaly je pouze Arkturovy vzlyky, mezi nimiž lapal po dechu. Křečovitě tiskl víčka a svinul se na

zemi do klubička. Věděl, že by se měl zvednout, sebrat své věci a odjet, než někdo přijde. Ale sevřely ho ledové okovy strachu, takže se na nic nezmohl a ležel na studené podlaze stáje jako zkamenělý.

Něco hlasitě prasklo – to urozcův kůň přetrhl otěž a s duněním kopyt se vyřítit do noci. Všechno to světlo, horko a hluk byly pro ušlechtilé a vycvičené zvíře příliš. Arktur si uvědomil, že nejlepší příležitost k útěku právě vyběhla ze vrat stáje, a jeho hrůza se zlomila v zoufalství.

Ve tmě zašelestila sláma a ozvalo se tiché zavrčení. Arktur ztuhl a zadržel dech. Nechal oči zavřené a ani se nehnul. Když bude hrát mrtvého, třeba to, co tam šramotí a vrčí, odejde pátrat po zajímavější kořisti.

Neznámé stvoření vydávalo stále silnější hluk a postupně se blížilo, až Arktur ucítil jeho horký, vlhký dech rovnou na svém uchu. Přes tvář mu sklouzl jazyk zanechávající usliněnou stopu – ono ho to ochutnávalo! Arktur napjal všechny svaly, neboť pochopil, že bude muset bojovat.

Se zaječením vyskočil na nohy a ohnal se zařatou pěstí. Dopadla na srstí porostlý čenich a odměnou mu bylo zakvičení, načež zvíře odskočilo zpátky. To dodalo Arkturovi odvalu a znovu zaútočil pěstí, takže tvor raději odběhl a schoval se ve stínu. Běželo to nemotorně, klopýtalo to a zakopávalo o vlastní nohy.

Arktur chňapl po svém batohu a rozběhl se k vratům. V hospodě stále ještě panovala tma a neukazovala se tam žádná známka pohybu. S úlevou se zašklebil, když zjistil, že by se mu pořád ještě mohlo podařit uprchnout. Když mu bude přát štěstí, nemusel by kůň zaběhnout příliš daleko od hostince.

Jak ale vykročil na cestu od taverny, zavalil ho nový pocit. Bolest a... krutá zrada. Zavrtěl hlavou, udělal ještě krok, ale nepříjemný pocit zesílil. Arktur pocítil, jak se mu kdesi na okraji vědomí cosi zavrtělo. Ten tvor ve stáji s ním byl nějakým způsobem propojen, jako by je svazovala mentální pupeční šňůra. Znenadání Arktura přemohl nesmírný dojem osamocení a opuštěnosti, což byly pocity jemu dobře známé.

Otočil se a zíral do temné stáje. V měsíčním světle zívala otevřená vrata jako ústí jeskyně plné stínů. Ten tvor kňučel jako pes, kterého jeho pán odkopl. V Arkturovi zahlodala vina, protože démon mu olízl tvář. Ano – právě to tam ve stáji kňučelo: démon. Šlechtic přece byl na cestě do Akademie, kde se je měl učit přivolávat. Že by se jemu, prostému čeledínovi, nevědomky podařilo zrovna tohle? Přivolat démona? Ale to přece dovedou jenom lidé urozeného původu..., nebo ne?

Démon snad vycítil pocit viny, který Arktura tížil; vyklopýtal ze stáje do měsíčního světla a nejspíš pomrkával. Nebyl vůbec tak velký, jak si chlapec představoval, spíš jako větší pes. Vlastně měl i psí hlavu s párem velkých modrých očí, za nimiž se třpytil ještě druhý pár poněkud menších očí. Kryla ho srst černá jako saze a podél páteře se mu táhl pás zčuchané nízké hřivy, která přecházela v bohatý ocas připomínající liščí, jímž teď tvor usilovně vrtěl podobně jako rozdychtělé štěně. Nejpodivnější na démonovi bylo jeho tělo, svalnaté jako trup pralesní kočky, s mocnými nohama zakončenými nebezpečnými drápy.

„Co jsi zač?“ zašeptal Arktur a natáhl k tvorovi konejšivě ruku. V duchu cítil, jak démona opouští strach a nahrazuje ho dychtivá touha po polaskání. Opatrně pokročil kupředu a pak drsným, mokrým jazykem olízl nabízející ruku.

Arktur si tvora podrobně prohlížel a hladil ho po hlavě. Přestože byl poměrně velký, působil dojmem mláděte – měl příliš velkou hlavu a nemotorné, přehnaně silné tlapy, takže vyhlížel opravdu jako štěně.

„Ty chceš jít se mnou?“ zeptal se Arktur a škrábal tvora pod bradou. Ten zavřel oči, tlačil se na laskající ruku a samou blažeností funěl. S každým polaskáním cítil Arktur na okraji vědomí zřetelný příliv spokojenosti.

„Vsadím se, že kdejaký silniční lapka by si dvakrát rozmyslel, než by se na nás vrhl, co?“ mumlal Arktur a usmíval se. „Doufejme, žes nevyplašil i toho koně. Budeme ho dneska v noci potřebovat.“

Otočil se právě včas, aby zahlédl klacek, který mu letěl do obličeje.

Výbuch bolesti.

A pak nic.